

Az imperialisták félnek hallani a béketábor erősödő hangját

Szeged dolgozói egységesen tiltakoztak az angol kormány gyalázatos, fasiszta eljárása ellen

Szombaton Szeged több helyén tartottak a Magyar Békekongresszus küldöttei beszámoló békegyűléseket. A Petőfi-telepen 400 ember előtt mondották el Molnár Antal és Lacsán Mihály néküldöttek, milyen sok ga-dag élményben volt részüik a Magyar Békekongresszus alkalmával. A békegyűlés résztvevői felháborodottan vették tudomásul az angol imperialisták gyalázatos provokációját, hogy a magyar békeküldöttség 17 tagjától megtagadták a beutazási engedélyt. A gyűlés tiltakozó táviratot juttatott el az Országos Béketanácsnak.

Hasonló táviratot juttattak el az újszegedi és jászselestelepi dolgozók, akik az Állami Védőőrképző Intézetben tartották meg

békegyűléseket. Löcsi Mihályné küldött beszámolóját kultúr-műsor előzte meg s a gyűlés ideje alatt uttorok álltak díszőrséget. A rókusi dolgozók a kultúrházban jöttek össze s Gáti Gyula beszámolója után egymásután szólaltak fel, kifejezve azt a mélységes felháborodást, amivel a rókusi dolgozók fogadták az angol imperialisták tettét. Erről a gyűlésről is tiltakozó táviratot küldtek, kérve a Béketanácsot, juttassa el tiltakozásukat a II. Békevilágkongresszusra.

A kecskéslestelepi kultúrházban Farkas Istvánné tartott beszámolót. A dolgozók itt is kifejezésre juttatták, hogy a béke elleni támadásnak minősítik az imperialisták ezt a lépését.

A Textilkombinát táviratban tiltakozik

Nem akad Szegeden egyetlen olyan becsületes ember sem, aki ne fogadta volna felháborodással az angol kormányt az ezt az intézkedését. Táviratokat, nyilatkozatokat, szerkesztőségünkhöz in-

téztett levelek egyaránt erről adnak tanúságot. A Szegedi Textilkombinát dolgozói az Országos Béketanácsnak a következő táviratot intézték:

„Mi, a Szegedi Textilkombinát dolgozói felháborodással vettük tudomásul, hogy a II. Békevilágkongresszusra fasiszta módszerekkel elutasították és nem engedték be a népi demokratikus országok küldötteinek egy részét. Mi erre az aljas cselekedetükre úgy válaszolunk, hogy még egységesebben felsorakozunk a Sztálin elvtárs vezette béketábor mögé és szerelett Pártunk irányításával és vezetésével erős bástya leszünk a béke frontján Textilkombinát dolgozói“

Dolgozó parasztok beszélnek az imperialisták háborus szándékáról

Jó ismerősként találkoznak őszre Breznysik György, a „Dózsa“ termelőcsoport tagja és Kéri Mátyás egyénileg dolgozó kisparaszt.

— Mit olvasol? — Int az újság felé Kéri Mátyás. — Olvasd, hogy nem engednek be az angolok 17 magyar békeküldöttest?

Kéri Mátyás kiácsian veszi ki Breznysik kezéből az újságot és gyorsan átolvassa a sorokat.

— Félnek a békeküldöttektől, hogy azok leleplezik az imperialisták háborúra törekvő tervét — mondja gyűlölettel Breznysik György. — Félnek a népek millióinak békeakarától, félnek attól, hogy a békeküldöttek elmondják a szocializmus építő népek békevágyát, elmondják, hogyan építenek és harcolnak a békéért. Rossz szemmel nézik a mi eredményeinket.

— Ezzel a cselekedetükkel is világosan bebizonyították, hogy ellenségei a békének — teszi hozzá Kéri Mátyás.

— Igen, ellenségei — vág szavába ismét Breznysik György — mert a béketábor megüldöztet, hogy ők országokat döntsenek romba. De egyre dühösebben támadnak, mert látják a béketábor erősödését.

Zsebretezi a lapot, továbbindul-

nak, még hallani, amint hozzátesszi: — Félnek hallani a béketábor egyre erősödő szavát.

Tovább fokozom teljesítményemet: ezzel válaszolok az imperialistáknak

Simon József ifjúmunkás a Ládagyárban dolgozik. Szerkesztősé-

Tiltakoznak a tudomány dolgozói

Néphez hű értelmiségünk tudja: számára a szocialista építés, a békes alkotó munka biztosítja az igazi fejlődést. Ezért fordult most a Szegedi Tudományegyetem tanári kara nyi-

latkoztával az Országos Béketanácsnak, hogy szembeforduljon a háborús gyújtogatással. A nyilatkozat így hangzik:

A Szegedi Tudományegyetem tanári kara felháborodással tiltakozik az ellen az intézkedés ellen, hogy az angol kormány a magyar békeküldöttség 17 tagjától, köztük a magyar tudományos élet neves és haladó elharcosaitól megtagadta a beutazási engedélyt. Tiltakozunk az ellen a fasiszta eljárás ellen, hogy tudósaink nem emelhetik fel szavukat a Béke Világkongresszuson a világ dolgozóinak békéjéért. Tiltakozunk az ellen is, hogy a magyar békeküldötteken kívül sokszor más küldöttestől, így éljünk a szovjet békeharcosoktól is megtagadták a kongresszuson való részvételt. Biztosak vagyunk azonban abban, hogy ez a terrorintézkedés csak fokozza a békeitör elszántságát és erejét, a dolgozók millióinak békeakarata pedig elvezet a végső győzelemhez. — Dr. Mészöly Gedeon prórektor, dr. Buza László akadémikus, jogtudományi kar prodékánja, dr. Ivánovics György Kossuth-díjas, orvostudományi kar prodékánja, dr. Tettemányi Béla bölcsészettudományi kar dékánja, dr. Szabó Zoltán Kossuth-díjas, természettudományi kar dékánja.

A Textilkombinát dolgozóinak ajándéka Rákosi elvtársnak

Sokan megnézték a díszes kis fekete ládikát. Ott állt a Textilkombinát pártirodájában az egyik asztalon. Tetején díszes bronzplakett, melyen fel lehet ismerni a Textilkombinát már eddig felépült épületeit, de meg lehet látni azokat az épületeket is, amelyek még ezután épülnek. Elmondja ez a bronzplakett, milyen lesz a Textilkombinát az öt éves terv során, amikor teljesen kiépül. Az ember önkénytelenül is kíváncsi, vajjon, mit tartalmazhat a ládikó?

Több száz színes rajzzal díszít-

tett, piros színűvel átkötött lapocskát. Ezek a lapocskák függtek a Textilkombinát gépein a békeműszakban. Mindegyiken szöveg hirdeti, hogy gazdája milyen felajánlást tett a nagy napra és hogyan teljesítette ezt a felajánlást.

Egy elvtárs csomagolópapírt hoz, szépen becsomagolja a Textilkombinát dolgozóinak ajándékát s már írják is rá a címet: Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetősége Rákosi Mátyás elvtársnak.

Három hónap alatt 76 tájékoztatót tartottak a Szegedi Nemzeti Színház dolgozói

A Szegedi Nemzeti Színház művészei célul tűzték ki, hogy a szocialista művészetet elviszik a legeludogottabb faluba is. Augusztusban, szeptemberben és októberben 76 tájékoztatót tartottak a színház dolgozói és a három hónap alatt Csongrád és Békés megye közsé- geiben, városokban és falvaiban

több mint 27 ezren gyönyörködtek a jobb-nál-jobb színdarabokban.

A legnagyobb sikert a „Mély szántás“ érte el. Csorvások 250, Kőröstarcsán pedig 300 dolgozó paraszta — köztük tszesz-tagok — nézte és tapsolta végig a parasztság problémáival foglalkozó színdarabot.

Kémiai oktatási ankét

A Magyar Kémikusok Egyesülete szegedi osztálya a kémia-szakos tanárok részére oktatási ankétot rendez kedden és szerdán a szegedi Radnóthy Miklós-gimnázium (Sztálin-körút 6) kémiai előadótermében. Kedden dr. Pauncz Rezső egyetemi adjunktus „Anyagszerkezet és kémiai kötés alapvető kérdései“, valamint dr. Lengyel Sándor műegyetemi intézeti tanár „Öt éves terv a kémiaoktatásban“ címmel tart előadást reggel fél 9 órai kezdettel. Másnap ugyanebben az időpontban dr. Sós Paulta gimnáziumi tanár „Kémiaoktatásunk hiányosságai középiskolánkban“ és dr. Grigercsik Endre gimnáziumi tanár egyetemi előadó „Problémák a középiskolai kémiaoktatás módszertanával kapcsolatban“ címmel tart előadást.

A „DÓZSA“ TERMELŐCSOPORT elkészítette az 1951. évi üzemi tervét. A jövő évben nagyobb területet használnak majd fel konyhakerti növények termesztésére, mint az idén, s már megkezdtek a melegágyak elkészítését is, hogy a paprika, káposzta, salátalapokat a tél időszak alatt megfelelő helyen tudják rakározni és nevelni a tavaszi kiültetésig.

MIÉRT NINCS ÉLÜZEMÜNK?

Büszkeséggel tekint az ország dolgozó népe azokra az üzemekre, melyek most nyerték el az élüzem címet, melyek kifizethetik kapjukuk fölé az ezüst csillagot. Büszkéek vagyunk valamennyien azokra az üzemekre, melyek kiemelkedő teljesítményeikkel kiérdemelték ezt a kitüntetést s úgy tekintünk ezekre az üzemekre, mint példaképekre. Új élüzemeink példát mutatnak egy-egy iparágunk kiváló termelési eredményeikkel, a termelés emelésével, a tervszerűség, az állami feyelem következetes beartásával, a termelékenység fokozásával, a takarékos gazdálkodással.

Amikor tanulmányozzuk az új élüzemek termelési eredményeit, azt látjuk, hogy most sokkal nehezebb volt kivívni ezt a kitüntetést, mint máskor. Kormányzatunk ugyanis pontosan megjelölt feltételekhez kötötte a büszke cím elnyerését. A terv követelményei egyes üzemeknél — a gyors fejlődésnek megfelelően — szakadatlanul nőnek. Legtöbb üzemünk felemelt tervet hajtott végre, ami természetesen nagyobb feladatot ró a dolgozókra. Egyrészt ebben kell keresnünk az okot, hogy az élüzemek névsorában hiába kerestünk szegedi, vagy csongrádmegyei üzemet. Persze helytelen volna, ha csupán ezt az üzemeken kívülálló okot vizsgálnánk s figyelmen kívül hagynánk egész sor tény, mely előidézte, hogy egyetlen szegedi, vagy csongrádmegyei üzem sem valójában magáénak az élüzemek kitüntetését, a vörös se-lyemlobogót.

Az első, legközvetlenebb okra feleletet adott Rákosi elvtárs október 27-i beszéde. „A munkaverseny — mondotta Rákosi elvtárs — nálunk még mindig kampányzerű: egy-egy eseményhez, dátumhoz kapcsolódva fellobb és utána újra el-lanyhul.“ Csak egy példa erre. Minden emlékszik még, milyen ragyogó eredmények születtek a szegedi és csongrádmegyei üzemekben a koreai műszak során. Nem voltak ríkfák közvetlenül az új normák bevezetése után a 200 százalékok sem. Mégis nem egy üzemnek igen jelentős mértékben csökkent a teljesítése közvetlenül a következő szeptember hónapban, amikor a dolgozók egyrészt begyakorolták magukban az új normák szerinti munkamódot, másrészt fel tudták használni azokat a nagyszerű tapasztalatokat, amelyeket a koreai műszak adott. Például a Ruházai NV szeptember hónapban 88 százalékra teljesítette tervét, a Rostkikészítő — igaz, hogy rajta kívülálló okok miatt — 63 százalékos tervteljesítést ért el szeptember hónapban, a Konzervgyár 74 százalékra teljesítette tervét s ezt a felsorolást lehelne még egy darabig folytatni. Persze, ezekben az üzemekben az üzemi átalagteljesítés is hasonlóképpen alakult, rendszerint száz százalékon alul. Lehetne ezeket a gyenge teljesítményeket meglepő, nyersanyaghiánnyal, a munkaszervezés terén mutatkozó rendellenességekkel, de érdekesebb megnézni például szegedi viszonylatban azt, hogy szeptember hónapban hogyan vették ki részüket a munkaversenyből az üzemek dolgozói. Ha ezt megnézzük, akkor látjuk, hogy az összes üzemi dolgozónak mintegy 69 százaléka dolgozott ebben a hónapban egyéni, vagy brigádversenyben. Ifjúsági vonalon még ennél is gyöngébb a helyzet. Pillanatnyilag az összes ifjú munkások mintegy 50 százaléka vett részt versenyben, használja fel a jövő építésére a szocializmus építésének állandó fegyverét, a munkaversenyt.

Természetesen vannak élenjárók, akik nap, mint nap egyre szebb eredményeket érnek el a szocializmus építésében, azt azonban mindjárt előljáróban meg kell állapítani, hogy élüzemeink nem használják ki azokat a lehetőségeket, melyek az élenjárók munkamódszerében rejlenek. Mindent lehet mondani a munkamódszerátadásra, csak azt nem, hogy tervszerű. Két, szinte tragikusnak mondható szám minden szónál élesebben beszél erről: üzemi dolgozóinknak, csupán 2 százaléka adta munkamódszerátadását az összes szegedi üzemi dolgozóknak alig 6 százaléknak. A munkamódszerátadással inkább csak a művezetők foglalkoztak, nekik azonban ez kötelességük.

Amint látjuk tehát, a felemelt terv mellett egész sor komoly oka van annak, hogy az idén egyetlen szegedi, vagy csongrádmegyei üzem sem nyerte el az élüzem kitüntetést. Nem arról van szó azonban,

hogy most már fekete szemüvegen keresztül nézzük a szegedi és a megyei üzemeket. A tervteljesítésben mutatkozó lemaradások, a versenyre felvállaló való foglalkozás, a munkamódszerátadás elégtelensége és az egyéb hiányosságok nem jellemzői a szegedi és csongrádme-gyei üzemek összességének. Ha így volna, akkor nem lenne lehetséges, hogy a Lemezyár, a Textilkombinát, a Ládagyár és a Szegedi Kenderfonógyár már befejezték eredeti évi tervüket. Nem lett volna lehetséges, hogy a Magyar Kender szeptember hónapban 108 százalékra, a Szegedi Kenderfonógyár 118 százalékra, a Textilkombinát 113 százalékra, a Lemezyár 131 százalékra, a Tiszaméti Fűrészek 119 százalékra teljesítették tervüket. Ha a hibák és hiányosságok valamennyi üzemünket jellemoznék, akkor lehetlenség volna az, hogy a szegedi és csongrádme-gyei üzemek országos viszonylatban három „szakra leg-jobb dolgozója“-t válthatnának magukénak. Üzemeink jó munkáját bizonyítja az, hogy a Nagy Októberi Forradalom 33. évfordulójának előestéjén az új sztáhanovisták egész sorát ünnepelhettük, megjutalmazhattuk azokat a dolgozókat, akik példamutóan dolgoztak, példamutatóan kivették részüket a szocializmus építéséből, a békeharcból.

Nem kétséges az sem, ha azok az üzemek, amelyekre vonatkoznak a hibák, hiányosságok, komolyan nekifekésznek a hibák kiküszöbölésének, akkor a legközelebbi élüzem kitüntetéskor ismét több üzemünk kapni fogja ezt az ezüst csillag. A mostani élüzem kitüntetésnek ugyan is még egy jellemzője volt. Nemcsak igen nehéz volt kiérdemelni ezt a kitüntetést, hanem igen nehéz megtartani is. Szinte hajszaúnyi különbség választja el üzemünk egész sorát az élüzem szinttől s ha az új élüzemek dolgozói egy pillanatra is megpróbálnak babéraikon ülni: üzemük megszűnt élüzem lenni.

Az élüzem büszke címe nemcsak igen nagy kitüntetés, hanem igen nagy kötelezettségvállalást is jelent. Az élüzemeknek állandóan élen kell járni a szocializmus építésében, a békéért folyó harcban és — ami egyre döntőbb szempontjává válik szocializmusunk építésében — a takarékosági mozgalomban is. A szegedi és csongrádme-gyei üzemek tanuljanak az eddigi végzett munkából, számolják fel a hiányosságokat, tizenjének adat az elbizakodottságnak, vegyék fel a harcot még az eddiginél is könnyörtelenebbül a megalapuló ellenséggel szemben: úgy dolgozzanak, mintha valamennyi üzemünk neve mögött ott lenne a kitüntető „élüzem“ jelző.

A hibák, lazaságok kiküszöbölésében igen nagy feladat vár az üzemi pártszervezetekre, az üzemek kommunáistáira. Legyenek ök motorjai a munkaverseny kampányüzemi- sége elleni küzdelemnek, szervezzék a versenymozgalmat, példamutató munkával, fokozott ellenőrzéssel hassanak oda, hogy a megmutatkozó hibákat még csirájukban elfojtsák. Szervezzék az üzemi pártszervezetek a takarékosági mozgalmat s hassanak oda, hogy egyetlen csepp nyeranagy se menjen veszendőbe, hogy töröljünk ki szótárunkból ezt a szót: selejt. A pártszervezetek az eddiginél fokozottabb támogatást adjanak a fiataloknak. Az üzemek kommunáistái legyenek a fiatalok példaképei a termelés emelésében, a takarékoskodásban, munkaversenyben, munkafegyelemben egyaránt. Az üzemek kommunáistái örködjének azon, hogy ne törhessen meg a fiatalok egyre felfelé ívelő lendülete, s hogy az ifjúmunkások valóban betölthessék azt a szerepet, mely ragyogó jövőnk építésében rájuk vár. Üzemeink vezetői az eddiginél fokozottabb mértékben tanulmányozzák a szovjet üzemek tapasztalatait s ezeket a tapasztalatokat hasznosítsák a munkájukban. Az utóbbi hetek során a munkamódszerátadás vonalán is egész sor jó kezdemén- zéssel találkozunk. Ne engedjük eliskádnunk ezeket a kezdeményezéseket, hanem hassunk oda, hogy a munkamódszerátadás és átvétel minden dolgozónak szíviügyévé váljon.

A feladatok nagyok, de nem végrehajthatatlanok. Üzemeink minden dolgozója mellett ott áll a Párt segítségé, támogatása, egyre szélesebben tárul ki minden dolgozó előtt a Szovjetunió tapasztalatainak gazdag kincsésbányája. Élni kell a lehetőségekkel s akkor bizonyos, hogy a jövőben még jobb munkát tudunk végezni, nem keressük hiába üze-meink neveit az élüzemek sora között.